

11.

FIZIKAI SZEXUS ÉS
BENSŐ SZEXUS

E ponthoz kapcsolódik a következő elvi megfontolás. Ha nem következett be az emberi állapot tényleges meghaladása, a szexust »végzetként« kell felfognunk: az emberi természet alapvető mozzanataként. Csak férfiaként és nőkként létezőnk. Ezen állásponthoz szilárdan ragaszkodnunk kell mindazokkal szemben, akik manapság úgy vélik, hogy férfinak vagy nőnek lenni valami esetleges és másodlagos ahhoz képest, hogy általában véve emberi lények vagyunk; hogy a szexus csak az emberi természet szinte kizárólag fizikai és biológiai részére vonatkozó különbség, úgyhogy az emberi életnek csak e természeti résztől függő aspektusai számára lehet jelentősége és konzekvenciája. E feltételezés absztrakt és anorganikus; valójában csak a regresszió és a degenerálódás útján tönkrement emberiségre nézve lehet érvényes. Aki mégis ezt fogadja el, arról tesz tanúságot, hogy csupán a szexus legdurvább és legkézzelfoghatóbb aspektusait képes megragadni. De az igazság az, hogy a test előtt és a testen túl a szexus a lélekben és – bizonyos mértékben – a szellemben található. Mielőtt külsőleg férfiak és nők volnánk, bensőleg már azok vagyunk: a primordiális férfiúi és női minőség – a fent említett módon – láthatóan és láthatatlanul az egész lényt áthatja és átítatja, mint ahogy egy szín áthat egy folyadékot. És ha léteznek a szexuáció közbülső fokozatai – márpedig láttuk, hogy léteznek –, ez csak azt jelenti, hogy az egyes individuumokban az említett alapminőség hol nagyobb, hol kisebb intenzitásban nyilvánul meg. Ez azonban nem szünteti meg a szexus feltételezettségét.

Továbbra is eltekintve azok kivételes esetétől, akik a szexust az emberi állapoton való túllépés révén haladták meg, tény, hogy a »szexuson túlit« gyakran az élettől – és minden mély alakító erőttől – elvágott tartománnyal tévesztik össze: a felépítményekkel, intellektualizált és társadalmi formákkal, melyek túlbujánzása minden civilizáció degenerálódó és polgári fázisait jellemzi. A későbbiekben kiemeljük, hogy minden emberi lény két részből áll: az egyik a lényegi, míg a másik a külső, mesterséges, megszerzett, a viszonylatok által kialakult s az individuum »személyét« megteremtő rész. Itt a »személyt« (*persona*) a szó eredeti értelmében vesszük: ismeretes, hogy ez álarcot, a színész álarcát jelenti – ellentétben az »arccal«, amelyet viszont a másik, a lényegi résznek feleltethetünk meg.